Care sunt provocările la adresa limbii române pe care procesul integrării europene le poate aduce?

Teodora IRINESCU

Societatea contemporană poartă amprenta unor transformări social-politice, economice şi a unor mişcări culturale cu influenţe determinante în gândirea şi activitatea fiecărui individ. Reformele şi inovaţiile dau reala posibilitate de a cerceta şi a interpreta, încercând a pune omul în dialog cu sine şi cu lumea prin intermediul limbii. Ca urmare, cercetările socio-ştiinţifice demonstrează interes deosebit pentru conceptele „limbă maternă", „identitate naţională", „multiculturalitate", „interculturalitate", „şcoala mileniului trei".

Noi trăim acum, când suntem contemporani cu edificarea Europei unite, o epocă de tranziţie, în care se naşte pe continent o comunitate cu mai mulţi actori, care, pentru a forma o familie, au nevoie de instituţii şi de reguli de funcţionare. Modelul european arată lumii că o uniune mereu mai strânsă a popoarelor este posibilă în măsura în care se bazează pe valori şi pe obiective comune. Şi nu în ultimul rând, trebuie să ne amintim de ideea care a însoţit permanent demersul lui Jean Monnet: „Noi nu coalizăm state, ci unim oameni! [...] Preocuparea mea era mai puţin de a face o alegere tehnică, cât de a inventa forme politice noi şi de a găsi momentul oportun de a schimba cursul mentalităţilor" (Irinescu 2005: 318). La început de mileniu trei, constatăm că mersul istoriei pe continentul european cunoaşte o dinamică dominată de evoluţii, şi de aceea însuşirea limbii române ca limbă străină, considerată până nu de mult o „limbă mică", presupune un proces complex, motivat de nevoia de informaţie şi, nu în ultimul rând, de nevoia de comunicare.

Chiar dacă limba română – ca limbă străină – nu are tradiţia limbilor de circulaţie internaţională, cei interesaţi de studierea ei au devenit din ce în ce mai numeroşi : filologii, în vederea cercetărilor comparatiste, dar şi studenţi străini, turişti, oameni de afaceri – din raţiuni pragmatice. Din aceste motive au fost concepute de-a lungul timpului manuale care au încercat să răspundă necesităţilor crescânde ale străinilor de a cunoaşte limba română. De remarcat faptul că primele manuale de limba română au fost scrise chiar de autori străini : Gustav Weigand (1903, Leipzig), Carlo Taglavini (1938, Heidelberg), Alain Guillermou (1953, Paris), Emil Biedrzycki (1957, Cracovia), Aţuşi Naomo (1967, Tokio), Alf Lombard (1973, Lund), care au încercat să răspundă întrebării *cui şi în ce scop trebuie transmisă informaţia.* Răspunsul autorilor români n-a întârziat să apară, astfel încât de la mijlocul secolului trecut beneficiem de numeroase manuale de limba română scrise de autori români, printre care amintim pe cele coordonate de Boris Cazacu (1967, Bucureşti), de Grigore Brâncuş (1978, Bucureşti), de Flora Şuteu (1981, Craiova), sau *Comprendre et pratiquer le roumain,* scris de Gh. Doca şi A. Rochetti, în 1992. Acestora li se adaugă lucrările din ce în ce mai evoluate scrise de autori români din marile centre universitare, printre care amintim :

BDD-V2581 © 2006 Editura Alfa
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 13:10:38 UTC)

Albu/Bunget 1996, Dorobăț/Fotea 1999, Mârza 2001, Pop 2003, Avram/Sala 2001, Vrăjitoru 2003, Sterpu 2004, Irinescu 2005, Goga 2006, precum şi alte lucrări care au ca principal scop diseminarea limbii şi culturii române în afara graniţelor ţării, dorind a se integra într-o reţea vectorială alături de Institutele Culturale Române şi Lectoratele de limbă română, înfiinţate în mai multe capitale ale Europei şi ale lumii, conştienţi fiind că reţeaua româniştilor şi a universitarilor specializaţi în cultura şi civilizaţia românească reprezintă cel mai important instrument în acest sens.

Procesul integrării europene este anticipat de imigraţia economică, astfel încât peste 5 milioane de români, după unele estimări, se află acum în afara ţării. În Italia, în Spania, în Franţa, în Irlanda, mai ales, ei se grupează în comunităţi compacte şi doresc să primească statut de minorităţi. În acest caz, au dreptul să-şi păstreze şi să-şi cultive limba maternă, româna, să primească educaţie în limba lor. Mulţi doresc acest lucru în special pentru copiii lor. Este necesar să se organizeze centre speciale de învăţare a limbii şi culturii române, este nevoie de profesori, de resurse, de centre speciale, de „şcoli de duminică."

Pe glob, româna este vorbită de aproximativ 30 de milioane de persoane, majoritatea din România, Republica Moldova (unde este limbă oficială) şi din statele vecine (Ungaria, Serbia şi Muntenegru, Bulgaria, Ucraina şi Grecia), dar există comunităţi semnificative de vorbitori de limba română în ţări cum sunt Canada, Statele Unite, Germania, Israel, Australia şi Noua Zeelandă

Toate acestea sunt ocazii şi motive pentru promovarea şi susţinerea limbii române nu numai în mediul universitar şi academic, ci şi la nivelele premergătoare. Promovarea mai largă şi mai intensă a studiilor culturale dedicate spaţiului românesc reprezintă pentru noi, româniştii, o modalitate importantă în îndeplinirea rolului asumat.

Spiritul naţional trece în limbă, iar ultima este criteriul esenţial al unei culturi. Dezvoltat în timp, specificul naţional al unui popor este construit în limbă şi reflectat în ea în interiorul unui raport de interdependenţă desfăşurat în ambele sensuri. Au contribuit la dezvoltarea civilizaţiei spirituale factori multipli care ţin de coordonate geografice, istorice ş.a. ale existenţei unui popor, aşa cum spunea Lucian Blaga: „natura pământului de sub picioare, a cerului de deasupra... totul s-a decantat în limbă" (Blaga 1994: 128).

Noua configuraţie a Europei, cu toate mutaţiile care se produc acum, la început de mileniu trei, au condus la reformulări şi la viziuni noi aproape în toate domeniile ştiinţifice. Unul dintre ele este aşa numitul program al limbilor mici, între care şi limba română văzută ca limbă maternă, dar şi ca limbă străină, fiindcă limba este cultură prin ea însăşi, este baza spirituală a unui popor. Dacă am privi poporul ca pe un sanctuar ridicat din pietre de oameni, am descoperi că în fiecare om există o treaptă din eternitate şi aceasta este spiritualitatea. Îndrăznim a pătrunde în acest spaţiu cu unele comentarii şi cu sugestii, pornind de la gândul că limba maternă şi spiritualitatea sunt inseparabile şi exprimă identitatea noastră naţională.

Viaţa spirituală se prezintă ca o totalitate unitară. „Dacă am face o tăietură transversală, în conştiinţa noastră dintr-un anumit moment pentru a-i vedea cuprinsul «status conscientiae» vom descoperi că... aproape fiecare asemenea stare de conştiinţă momentană cuprinde o reprezentare, un sentiment şi o stare de voinţă" (Whitney 1982: 94).

Începând cu sfârşitul secolului al XVIII-lea şi până acum s-au dat numeroase interpretări ale conceptelor de „spiritualitate", dar îndeosebi de „cultură" şi „civilizaţie"; au fost comentate 161 de definiţii, iar înregistrate au fost peste 300. Aceste definiţii

BDD-V2581 © 2006 Editura Alfa
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 13:10:38 UTC)

(uneori contradictorii) ale culturii şi civilizaţiei creează o confuzie totală, prin identificare (Drîmba 1996: 21-29).

Fiecare popor şi-a format un mod propriu de a simţi şi de a gândi lumea, construindu-şi astfel o identitate distinctă între celelalte popoare prin cultură şi civilizaţie. În dezvoltarea acestei identităţi, limba are o poziţie dublă:

a) concentrează şi reflectă o anumită viziune asupra lumii;

b) modelează viziunea vorbitorului (individual şi colectiv) asupra lumii.

Spiritul naţional trece în limbă, iar ultima este criteriul esenţial al unei culturi. Dezvoltat în timp, specificul naţional al unui popor este construit în limbă şi reflectat în ea în interiorul unui raport de interdependenţă desfăşurat în ambele sensuri. Expresie a unei spiritualităţi specifice, limba acţionează ea însăşi asupra spiritului, individual şi colectiv, fie prin intermediul artei sau al culturii, în general, fie direct. Învăţarea limbii române atât ca limbă maternă, cât şi ca limbă străină trebuie să urmărească realizarea idealului educaţional întemeiat pe tradiţiile umaniste, pe „literatura ca artă a cuvântului", care formează focarul spiritului naţional, pe toleranţa care contribuie la păstrarea identităţii naţionale.

Una dintre subtilităţile lumii contemporane o constituie atenţia specială acordată variatelor tipuri de diferenţe existente între oameni sub aspect naţional şi cultural, pentru modelarea unor arii educaţionale în planul comunicării europene şi universale. Un ansamblu de formule diverse încearcă să explice fenomenele existente între grupurile etnice care locuiesc pe planeta noastră pentru adoptarea unor strategii ce ar rezolva problemele cu care se confruntă astăzi toate ţările. Una dintre ele este recunoaşterea eterogenităţii şi a situaţiilor dependente de ea: educaţia multiculturală, educaţia interculturală sau educaţia bilingvă şi chiar multilingvă (*Conseil* 1995 : 3-5).

În literatura europeană întâlnim deseori această constatare: „societatea noastră a devenit multiculturală în urma fenomenului recent al migrării". În documentele UNESCO şi ale Consiliului Europei se foloseşte frecvent termenul educaţie interculturală, iar în rapoartele sale se utilizează termenul educaţie multiculturală urmând practica ţărilor occidentale de limbă engleză. Asociaţia internaţională pentru educaţia interculturală întrebuinţează termenul «interculturală» când se referă la educaţie şi termenul «multiculturală», când se referă la societăţi diverse din punct de vedere multicultural. Desigur, unele societăţi au devenit mai diverse sau multiculturale datorită creşterii numărului de călători din ultimii ani şi datorită migraţiei economice, dar nu se poate spune că multiculturalitatea a devenit normă în aceste societăţi.

Acceptarea celuilalt solicită eforturi considerabile; rezistenţă în faţa tendinţelor de discriminare apreciind şi apreciindu-ne, respectând şi respectându-ne, ridicând şi ridicându-ne, dar nu umilind şi umilindu-ne, fiindcă umilinţa este cel mai mare duşman al omului.

Educaţia este un proces nemijlocit legat de om, de aceea astăzi, mai mult ca oricând, este necesară o orientare şi o adaptare la stadiul evoluţiei construcţiei europene, privind cunoaşterea românilor şi a limbii lor. Este absolut obligatoriu a ţine cont în demersul nostru de recomandările făcute de Comisia Uniunii Europene, în cadrul programului *LINGUA*, unde se pune accent pe „promovarea cunoaşterii limbilor străine, scopul său constituindu-l îmbunătăţirea comunicării în cadrul UE... privind exclusiv limbile statelor membre, cu precădere cele mai puţin predate în sistemele de învăţământ ale acestora" (Irinescu 2005: 155). Deopotrivă, însă, va trebui să ţinem cont şi de recomandările cuprinse în Raportul adresat UNESCO, în anul 1996, de Comisia

BDD-V2581 © 2006 Editura Alfa
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 13:10:38 UTC)

Internațională asupra educației pentru secolul al XXI-lea, cu titlul *Educația cuprinde o comoară* (*Unesco* 1996-2001: 126), unde se precizează că în urma schimbărilor esențiale sub aspect geopolitic aproape în toate zonele lumii, dar mai ales în Europa şi îndeosebi în Europa de est, un număr mai mare ca niciodată de națiuni sunt confruntate cu un şir de întrebări: în ce constă educația într-o societate democratică multiculturală?, ce dimensiuni trebuie să aibă noile educații?, cum trebuie ajutat tânărul să se descurce în problematica lumii contemporane?. Prin urmare credem că educația intelectuală pentru înțelegerea problematicii lumii contemporane cere formarea unei viziuni globale asupra lumii şi a capacităților de a înțelege problemele lumii contemporane şi de a participa la viața internațională şi regională.

Din experiența noastră, de peste 30 de ani, ca românist, care a predat limba română atât ca limbă maternă, dar şi ca limbă străină, credem că în contexul actual, când România e aproape stat membru al UE, româna se cere în continuare predată românilor aflați în Europa, ca limbă maternă, iar tinerilor din Europa şi din alte părți ale lumii care vin la studii în România, aceasta va trebui predată ca limbă străină, prin strategii didactice specifice, în scopul de a ne păstra identitatea națională, dar şi de a ne face cunoscute valorile culturale, căci aşa cum spunea marele nostru C. Noica, noi, românii, avem o adevărată „cultură de performanță" (Noica 1993: 27).

Atunci când predăm românilor împânziți prin Europa sau prin lume româna ca limba maternă, trebuie s-o facem cu credința că pentru ei româna înseamnă limba țării unde s-au născut, iar maternă înseamnă limba de la mama, înseamnă limba pământului-mamă, limba originii. Chiar dacă unele opinii din sociolingvistica occidentală pun semnul egalității între limba maternă şi limba naturală, locală, națională, comună, originală, noi tot îi vom ajuta pe confrații noştri de oriunde să-şi păstreze identitatea, căci limba maternă este prima în ordinea achizițiilor, este întâia limbă pe care o cunoaşte copilul după naştere, aşa-numita „limbă nativă" care conferă şi certifică naționalitatea. Acest bun aparține românului în virtutea dreptului natural şi este inalienabil. Poți renunța la el, dar nu poți fi silit să te lepezi de el pentru a primi în schimb o altă limbă prin care să comunici de-acum înainte cu ai tăi.

În situația în care românul trăieşte într-un mediu lingvistic străn, limba maternă va putea fi redefinită ca limbă de referință, limbă de apartenență națională. Schimbările sociale, economice şi politice din Europa prin realizarea construcției europene din care aspirăm a face curând parte ca stat membru, au dus la reforme în conținutul educației şi în studiul limbilor materne şi a literaturilor naționale. Prin dezideologizare şi o adevărată revizuire a programelor din punct de vedere axiologic s-a ajuns deja la o reorganizare a studiului limbilor materne şi literaturilor naționale ținând cont de politica şi strategia educaționlă, de necesitățile sociale ale fiecărui stat.

În predarea limbii şi literaturii române ca limbă maternă trebuie adoptat modelul concentric în care reluarea în fiecare an a conținuturilor vizează o amplificare prin îmbogățire cu noi elemente. Modelul are avantajul unor actualizări a cunoştințelor acumulate, permițând o mai bună consolidare a lor. Studiul limbii şi literaturii materne de către românii stabiliți în Europa şi în lume are deosebită importanță în sensul idealului educațional, deoarece domeniul antrenează la maximum cugetul, inima şi sufletul românesc, deci prin limbă se realizează relațiile interumane în cadrul societății în care românii se află, iar prin literatură tânărul român va fi pregătit pentru integrarea armonioasă cu personalitate autonomă, creativă, cu un anumit volum de pregătire

BDD-V2581 © 2006 Editura Alfa
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 13:10:38 UTC)

intelectuală, estetică, morală etc. Conştiinţa limbii se dovedeşte destul de puternică la copilul şi tânărul român şi este un factor important în învăţarea ei.

Prin flexibilitate şi deschidere, orice stat din lume, şi mai cu seamă din Uniunea Europeană, ar trebui să ţină cont, să recunoască şi să garanteze cetăţenilor indiferent de naţionalitate dreptul la păstrarea, dezvoltarea şi exprimarea identităţii lor etnice, culturale şi lingvistice.

Pentru a preda limba română tuturor străinilor care doresc să şi-o însuşească: studenţilor străini din anul pregătitor, studenţilor din cadrul lectoratelor de limbă română din străinătate, studenţilor care frecventează cursuri de vară de limbă şi civilizaţie românească, bursierilor Erasmus-Socrates din Uniunea Europeană şi altor persoane interesate a învăţa limba română, trebuie în mod constant să elaborăm şi să aplicăm într-o dinamică progresivă toate tehnicile şi strategiile moderne de predare a limbii române ca limbă străină. În realizarea acestor manuale şi metode e necesar să acoperim structurile fundamentale ale limbii române aparţinând diferitelor ei compartimente: fonetică şi fonologie, gramatică, vocabular etc. De asemenea, urmează să avem în vedere principiul didactic al gradării dificultăţilor, al determinării riguroase a progresiei. Se începe cu prezentarea şi însuşirea noţiunilor elementare şi se continuă cu probleme din ce în ce mai complexe, care se bazează pe cunoştinţe asimilate deja. Trebuie să oferim şanse egale şi persoanelor care nu cunosc (sau cunosc în mai mică măsură) limbile de circulaţie din Uniunea Europeană, franceza şi engleza, dar, în acelaşi timp, să şi evităm erorile cauzate de influenţa limbii-bază. Vom folosi limba-bază numai în măsura în care este absolut necesar pentru înţelegerea exactă a problemelor de gramatică sau de vocabular explicate, pentru a uşura munca studentului.

În locul explicaţiilor ample în limba-bază este de preferat metoda directă, prin care studentul să înţeleagă singur problemele pe care urmează să le expunem sintetic şi clar, în urma efectuării de exerciţii pentru a ajunge la o reală competenţă în limba română. Fiecare lecţie ar trebui să fie un pas, fiind în aşa fel structurată încât să asigure însuşirea conştientă şi activă a unor cunoştinţe variate de limbă şi formarea priceperilor şi deprinderilor de folosire corectă a lor, cu atât mai mult cu cât suntem ajutaţi şi de mediul lingvistic românesc. Vom utiliza şi exerciţii care să succeadă unor texte, prin aceste exerciţii urmărindu-se să se fixeze structurile conversaţionale, temele uzuale care să cuprindă cele mai frecvente situaţii de comunicare din universul cotidian şi din experienţa personală. Vom utiliza texte precedate de vocabular şi urmate de expresii, sintagme, care să reflecte experienţa umană şi de gândire din spaţiul românesc. Permanent vom testa capacitatea de înţelegere a textelor şi abilitatea cursanţilor de receptare şi însuşire a informaţiilor de interes general.

Într-o primă parte vom pune accentul pe limba vorbită, pentru ca într-o a doua parte să introducem texte literare interesante, autentice, de oarecare întindere şi uşor de înţeles, care aparţin unor mari scriitori români. Prin aceste texte urmărim, ca şi prin lecturi suplimentare, studenţii să ia contact treptat cu subtilităţile limbii române, cu dificultăţile specifice sintaxei frazei şi textului.

În dorinţa de a face din însuşirea limbii române o activitate atractivă, vom introduce, pe lângă exerciţiile devenite clasice, şi unele întâlnite frecvent în ultimul timp în predarea limbilor de circulaţie internaţională, care presupun imaginarea unor dialoguri care să ilustreze anumite aspecte situaţionale, întrebări, răspunsuri vizând motive, teme, paralelisme posibile în textele studiate, identificarea greşelilor dintr-un text dat,

BDD-V2581 © 2006 Editura Alfa
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 13:10:38 UTC)

contragerea, rezumatul, studiul activ al textului, folosirea unor structuri gramaticale sinonimice şi antonimice, tehnicile discursive de argumentare, modul cum se cere o informaţie, cum o idee se realizează în discurs.

Într-un asemenea manual trebuie să integrăm proverbe şi ghicitori, care-i pun pe studenţi în contact cu înţelepciunea poporului român şi cu modul lui specific de a percepe viaţa şi totodată constituie un suport pentru realizarea de compoziţii orale sau scrise.

În economia unui astfel de manual e recomandabil să includem şi câteva lecţii de recapitulare care să urmărească a-i ajuta pe studenţi să descopere şi să-şi concentreze atenţia asupra sistemului limbii învăţate la nivel micro-structural şi macrostructural. Fiecare lecţie de recapitulare trebuie să fie urmată de un test prin care să se verifice în ce măsură problemele predate au fost însuşite, în ce măsură, aceştia au deprins structurile limbii române, putându-le transforma în mijloace de a comunica propriile idei.

Recomandăm un tip de manual care să fie folosit efectiv în învăţarea limbii, un manual care să cuprindă exerciţii cu spaţiul grafic necesar rezolvării lor direct pe manual. Numai acele exerciţii care nu oferă acest spaţiu grafic să fie rezolvate oral sau pe caiete.

Un astfel de manual trebuie să fie însoţit obligatoriu de materiale audio, cu înregistrări ale exerciţiilor şi lecţiilor care să constituie pentru studenţi modele de pronunţie corectă în limba română.

Oricum ar fi predat limba română – ca limbă maternă sau ca limbă străină – dascălul de română o făcea până nu de mult, cu sentimentul fratelui multă vreme nebăgat în seamă care aşteaptă o îmbrăţişare şi pentru el de la lume. Se pare că acest moment, îndelung aşteptat, a sosit din partea societăţii grăbite „a lui Bye-Bye", este momentul când învăţăm să trăim unul lângă altul, nu ca şi cum am fi unul fără altul (Noica 1993: 9), aşa cum se întâmpla până mai ieri.

Acum cred că e posibilă, în spirit european, o nouă îmbrăţişare şi prin interesul, dar şi prin sprijinul acordat de instituţiile Uniunii Europene şi ale Consiliului Europei pentru cunoaşterea limbii, culturii şi civilizaţiei româneşti în Europa şi în lumea întreagă pentru ca truda noastră a românilor să nu nu mai fie un simplu „Bye-Bye" spus lumii şi culturii, iar cărţile noastre să nu fie aruncate în foc de cei ce vin, căci acum cunoaştem, în sfârşit, o deschidere şi un interes adevărat pentru „limbile şi culturile mai puţin cunoscute ale Europei", prin devenirile politico-economice şi culturale ale continentului, reflectate în modul de gândire şi în atitudinea tinerelor generaţii de pe bătrânul nostru continent.

A sosit momentul când civilizaţia lui „*a avea*" îşi dă mâna cu civilizaţia lui „*a fi*", care este o civilizaţie a conştiinţei. Este momentul cînd putem să avem încredere în noi , să dăm celorlalţi ceea ce ei nu au, dar vor să cunoască şi să preţuiască, iar noi putem să luăm de la ceilalţi ceea ce nu am reuşit să descoperim în interior, pentru a putea exista şi a trăi în lumină şi armonie, căci până nu de mult noi românii am fost priviţi „ca un popor... neînsemnat în Europa, sau, poate, important din când în când, datorită câtorva momente istorice sau culturale neaşteptate..., un popor a cărui existenţă se îndreaptă mai mult spre posibilul decât spre realul istoric" (Noica 1992: 224-226).

Şi totuşi acest posibil este cu mult mai puternic decât realul, mai integrator, iată, vremurile şi faptele o spun. Acum Europa şi lumea întreagă văd că spiritualitatea poporului

BDD-V2581 © 2006 Editura Alfa
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 13:10:38 UTC)

român se relevă în creație, *in actu,* adică... în dialogul cu existența aspirând spre eternitate... spiritualitatea noastră este un şir nesfârşit de revelații progresive (Blaga 1985: 202).

Bibliografie

Albu, Mihaela, Ileana, Bunget, *Limba română – limbă străină curs practic II,* Bucureşti, Editura Didactică şi Pedagogică, 1996.

Avram, Mioara, Marius, Sala, *Faceți cunoştință cu limba română*, Cluj, Editura Echinox, 2001.

Blaga, Lucian, *Opere*, vol. IX, *Trilogia culturii*, Bucureşti, Minerva, 1985.

Blaga, Lucian, *Trilogia cunoaşterii*, Bucureşti, Humanitas, 1994.

Dorobăț, Ana, Mircea, Fotea, *Româna de bază. Essential Romanian*, vol. I-II, Iaşi, Institutul European, 1999.

Drîmba, Ovidiu, *Pagini despre cultura europeană*, Casa de editură *Excelsior*, *Multi Press*, 1996.

Goga, Mircea, *Apprenons le roumain,* Bucureşti, Editura *Niculescu*, 2006.

Irinescu, Teodora, *Dicționar de drept comunitar european,* Iaşi, Casa Editorială Demiurg, 2005.

Irinescu, Teodora, *Elemente de limbă, cultură şi civilizație românească pentru străini,* Iaşi, Casa Editorială Demiurg, 2005.

Mârza, Constantin, *Salut România,(Manual de limba română, Romanian Textbook, Manuel de roumain, Lehrbuch der Rumänischen Sprache*), Bucureşti, Editura „Petrion", 2001.

Noica, Constantin, *Modelul cultural european,* Bucureşti, Humanitas, 1993.

Noica, Constantin, *Spiritul românesc în cumpătul vremii,* Bucureşti, Humanitas, 1992.

Pop, Liana, *Româna cu sau fără profesor,* Cluj, Editura *Echinox,* 2003.

Sterpu, Iolanda, *Limba română pentru străini gramatică şi exerciții,* Iaşi, Editura Vasiliana'98, 2004.

Vrăjitoru, Ana, *Curs practic de limba română pentru străini,* vol. I - *Gramatică*, Iaşi, Editura Vasiliana'98, 2003.

Withney, Wilhem, Dilthey, *La vie de language*, Paris, 1982.

*** Conseil de l′ Europe, *Conseil de la coopération culturelle,* Strasbourg, 1995 [= *Conseil*].

*** **UNESCO,** *Strategie à moyen terme,* (1996 -2001), Paris, UNESCO, 11995 [= *Unesco* 1996-2001].

Which Are the Challenges that the Process of European Integration Brings Into the Romanian Language?

The European Integration brings into the Romanian language many challenges. Among these challenges is the problem of textbooks for the foreigners who would like to study it: the students in the preparatory year, the students involved in the Socrates-Erasmus syllabus, the students who attend summer courses in Romanian etc. Meant for beginners and intermediate students as it is, this course must comprise the essential structures of the Romanian language: phonetics and phonology, grammar, vocabulary. Whatever difficult questions might have arisen they have been presented gradually, in the strict order of their degree of difficulty. The elementary things are introduced in the first stages, then the rather more complex problems come up, relying on already assimilated knowledge. We ask the students to solve the problems by themselves, doing exercises and the like. Each and every lesson is a specially structured unit that ensures the self-conscious and active acquisition of a large range of knowledge as well as the abilities to it them adequately. As for the texts as such, the emphasis falls on the spoken language in the first part. In the second part we have interesting texts, which accommodate the student with the subtleties of Romanian, with the typical difficulties a foreigner is going to experience in the acquisition of Romanian syntax and vocabulary. Such textbooks must be accompanied by audio cassettes with recordings of lessons and phonetics exercises, both obligatory and supplementary for improving their pronunciation.

BDD-V2581 © 2006 Editura Alfa
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 13:10:38 UTC)